

Sygn. akt II Cz 264/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

Sędziowie: SSO Barbara Mokras

SSO Janusz Roszewski – spr.

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. T.

przeciwko B. M.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kępnie

z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 215/13

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 264/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Kępnie przyznał biegłemu sądowemu dr O. G. (1) wynagrodzenie w kwocie 2.967,30 zł za sporządzenie opinii pisemnej z dnia 7 listopada 2014 r.

W uzasadnieniu wskazano, że sporządzona opinia jest przydatna dla rozstrzygnięcia sprawy, a przyznane wynagrodzenie jest adekwatne do kwalifikacji biegłego, potrzebnego nakładu pracy i poświęconego czasu na sporządzenie opinii, jak również jest zgodne z aktualnie obowiązującymi stawkami wynagrodzenia za pracę biegłego.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że opinia biegłego nie została sporządzona w fachowy i rzetelny sposób, a nadto – jednocześnie z zażaleniem - skarżący wniósł o wyłączenie biegłego z powodu braku fachowości.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza treści opinii pisemnej z dnia 7 listopada 2013 r. wskazuje, że została ona sporządzona zgodnie z tezą dowodową, tj. na okoliczność przyczyn upadku drobiu na fermie B. M. zakupionego od E. T. w 2012 r., naruszenia przez strony zasad prawidłowej hodowli drobiu, które mogłyby pozostawać w normalnym związku przyczynowym z padnięciem kurcząt, oraz na okoliczność zagadnień wymienionych przez B. M. w piśmie z dnia 9 kwietnia 2014 r.

Nadto z treści opinii nie wynika w żaden sposób, że została ona sporządzona w niefachowy i nierzetelny sposób. Podnoszone przez skarżącego w tym zakresie zarzuty należy poczytać jako gołosłowne i niewsparte żadnymi obiektywnymi okolicznościami.

W zakresie wysuwanych przez skarżącego zarzutów merytorycznych wobec sporządzonej opinii, wskazać należy, że nie stanowią one przesłanki pozbawienia biegłego prawa do wynagrodzenia za sporządzoną opinię, a w konsekwencji za pracę wykonaną w związku z jej wykonaniem. Skarżący, jak i Sąd, w żadnej mierze nie posiadają profesjonalnej wiedzy, aby móc ocenić zasadność tego rodzaju zarzutów, mogą jedynie oceniać jej wnioski pod kątem wiarygodności, co znajduje wyraz dopiero w chwili ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosnie zarzutu skarżącego, że wraz z rozpatrywanym zażaleniem złożył wniosek o wyłączenie biegłego dr O. G. (2), należy uznać, że okoliczność ta nie ma wpływu na zasadność przyznania biegłemu wynagrodzenia, skoro wniosek o wyłączenie biegłego zastał złożony po sporządzeniu przedmiotowej opinii.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że zasadnie Sąd I instancji uznał, że przedmiotowa opinia jest przydatna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i przyznał biegłemu wynagrodzenie zgodnie z art. 288 k.p.c. oraz art. 89 ust. 1 i art. 90 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), uwzględniając wymagane kwalifikacje oraz potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy oraz według stawki godzinowej mieszczącej się w granicach określonych w § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz.U. poz. 518), według którego stawka wynagrodzenia biegłych wynosi - w zależności od stopnia złożoności problemu będącego przedmiotem opinii oraz warunków, w jakich opracowano opinię - od 1,28% do 1,81% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, określonej w ustawie budżetowej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji postanowienia.